

faa høj Stemning over det Forslag, som foreligger i Dag, som alle ved kun er en Parade, der ikke har den allermindste reelle Værdi. Og det er jo navnlig blevet bekræftet af Statsministerens Udtalelse, for det, der var Kærnen i hele dette Spørgsmaal, var jo: Er man i Stand til at behandle dette Forslag til Ende og være sikker paa, at Lovene ikke bliver stadfæstet? — og det havde de ærede Forslagsstillere aldeles ikke tænkt paa at sikre sig, og jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. P. Munch var for-
bavset over, at Statsministeren virkelig ikke vilde udsætte Stadfæstelsen. Jeg troede, at det ærede Medlem dog kendte sin nogenlunde allierede saa godt, at han maatte vide, hvad han kunde vente fra den Side: Jeg er i hvert Tilfælde ikke blevet overrasket. Jeg var forberedt paa, at hvis det ærede Medlem ikke havde sikret sig Ministeriets Støtte paa Forhaand i denne Sag, var der ikke noget at vente i Dag, og det viste sig at være rigtigt. Ministeriet har jo netop Haardhændetheden som sin førende Form, og det er da klart, at naar det ærede Medlem har været saa letsindig at vente med at stille et Forslag, der ligger ham i den Grad paa Hjerte som Folkeafstemningen, til det var for sent, kan han ikke vente Medgørlighed fra Ministeriets Side.

Det ærede Medlem Hr. Søren Larsen talte om, at han troede, Gassen var gaaet af Ballonen. Jeg kan ikke forstaa, hvor han har set en Ballon med Gas i. Da jeg forleden under Forhandlingerne forstod, at det ærede Medlem Hr. P. Munch veg uden om enhver som helst Mulighed for at komme til at stemme for et Forslag, der tilsigtede at standse disse Loves Behandling, var jeg fuldkommen paa det rene med, at det vilde blive en slatten Klud, der præsenteredes os Dagen efter, og aldeles ikke en Ballon med Gas i.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. P. Munch i Dag, at det var underligt af mig at komme her og besvære mig, for jeg havde jo de Radikale i Haanden forleden. Ja, det kan man forsøge at sige, men det forbavser mig, at det ærede Medlem vil gøre det. Jeg tilbød det ærede Medlem at stille et andet Forslag end det, jeg oprindelig havde stillet, eller at overlade til ham at gøre det. Jeg oplæste endda et Forslag, der indeholdt Folkeafstemning, og spurgte, om det ærede Medlem kunde tiltræde det. Jeg tilbød at foreslaa en Pause, saa det ærede Medlem kunde faa Tid at udarbejde et andet Forslag. Det ærede Medlem afviste det alt sammen, for det gjaldt for det ærede Medlem netop

den Dag om at stemme sammen med Regeringen og mod Socialdemokratiet og sikre Nedskaeringslovenes Sejr — saa kunde Filmen rulles op bagefter.

Man har i Dag talt om de Radikales og andres Stilling under Valgkampen og efter den, og jeg forstod, at det ærede Medlem vilde gøre gældende, at det radikale Venstre havde stillet sig nøjagtig paa samme Maade efter som før Valget. Jeg er dog ikke sikker paa det. Jeg deltog før Valget i 32 Møder, hvor der mange Steder var baade Radikale og andre brave Folk til Stede, og jeg har ikke paa et eneste Møde hørt de Radikale bekende, at de havde i Sinde at stemme for, at Erstatningen til Enker, hvis Mænd var blevet dræbt under Udførelsen af deres Arbejde, skulde nedsættes med 5 000 Kr. Men de Radikale har stemt for Ulykkesforsikringens Odelæggelse. Jeg tror ikke, det er et Løfte, de har givet Vælgerne. Jeg har ikke paa noget af de 32 Møder, jeg har deltaget i, hørt det. Ej heller har jeg noget Sted hørt Venstre sige, hvad det i Enkelt-heder tilsigtede overfor de sociale Love. Derfor maa jeg fremdeles hævde, at det, man nu er i Færd med at gennemføre, har ingen Vælgere anet noget om ved Valget den 2. December, og de kunde heller ikke, som jeg sagde før, læse sig til det i Venstres Program, thi Venstres Program er stik modsat det, der er blevet Venstres Praksis. Jeg er i og for sig sikker paa, at den Opfattelse, jeg flere Gange har givet Udtryk, er rigtig: at der i Befolkningen er megen Harne over den Forringelseslovgivning, som nu foregaar, og at det derfor havde været naturligt at give Vælgerne Adgang til at udtale sig ved et Valg. Men dette har man jo forkastet, og derfor vilde jeg fremdeles finde det ønskeligt, om vi under den nu foreslaaede Form kunde faa Adgang dertil, thi det vil utvivlsomt stemme med et meget stort Vælgertals Ønske at faa denne den sociale Lovgivnings Odelæggelse udskudt det længst mulige og faa Mulighed for at hindre den. At det naturligvis ogsaa, hvis det skete ved Folkeafstemning, vilde blive en Mistillids-erklæring til det radikale Venstre, der har stemt for Ulykkesforsikringslovens Forringelse, ser jeg vel, men det kan jo paa den anden Side ikke hindre, at vi for vort Vedkommende ønsker det hele Kompleks ud til Vælgerne og ønsker Adgang til at vise den Folkets Stemning, som vi sikkert kunde faa tilvejebragt. Jeg vil jo sige, at hvis den højtærede Statsminister, der i Dag har talt, nogen Sinde vover sig ud blandt